CSODAKUNYHÓ

Dinoszauruszok földjén

Mary Pope Osborne

animus®
Budapest, 2009

A mű eredeti címe:
Dinosaurs Before Dark

Megjelent a Magic Tree House™ sorozatban
A Magic Tree House™ Mary Pope Osborne
bejegyzett védjegye

Copyright © Mary Pope Osborne 1992 (szöveg)
Copyright © Sal Murdocca 1992 (illusztráció)

Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2009
A Random House Children's Books engedélyével

Fordította: Tényi Zsuzsanna

magyar nyomdaterméK
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

ISBN 978 963 9884 56 4

Kiadta az Animus Kiadó 2009-ben
1301 Bp. Pf. 33
info@animus.hu
www.animus.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Felelős kiadó: Balázs István

Szerkesztette: Gimes Katalin
Borító: Beleznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.

A nyomtatás és a kötés az
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Gyerekek írták a Csodakunyhó-sorozat szerzőjének:

Bárcsak az összes könyvet egy aranykulcsos üvegszekrényben tarthatnám! – Luke R.

Imádom a könyveidet, mert mókásak és izgalmasak. – Michael C.

Olyan író szeretnék lenni, mint te. – Meghan G.

Remélem, több mint száz Jack és Annie-könyv jelenik meg! – Brock G.

Könyveid az álmok világába repítettek. – Kurt K.

Te vagy a legjobb író! – Heather O.

Keresd a Csodakunyhó könyveket!

Előkészületben:
Lovagok között
Múmiák nyomában
Kalózok hajóján

A könyvben előforduló idegen nevek kiejtése:

Annie – *eni*
Jack – *dzsek*
Henry – *henri*

Tartalomjegyzék

1. Irány az erdő! 8
2. A szörny 13
3. Hol van az az „itt”? 20
4. Henry 25
5. Arany a fűben 31
6. A dinoszauruszok völgye 39
7. Elkészülni, vigyázz, kész, rajt! 48
8. A hatalmas árnyék 53
9. A lenyűgöző utazás 58
10. Újra otthon 64

1.

Irány az erdő!

– Segítség! Egy szörny! – kiabált Annie.

– Na persze! – válaszolta Jack. – Egy valódi szörny, pont a mi városunkban!

– Fussunk, Jack! – kiáltotta Annie, és felszaladt az úton.

Jaj, de nehéz bátynak lenni! Ezt kapja köszönetül, hogy a hétéves húgával tölti az időt!

Annie imádta a képtelenségeket. De Jack már nyolc és fél éves volt, és nem lehetett olyan könnyen bármit elhitetni vele.

– Vigyázz, Jack! Jön a szörny! Fussunk! – kérlelte Annie.

– Na jó, ebből elég! – válaszolta Jack. Felnézett az égre. A nap lenyugodni készült. – Gyerünk, Annie! Ideje hazamenni!

De Annie nem volt sehol. Jack várt egy kicsit, de a húga nem bukkant elő.

– Annie! – kiáltotta.

Jack felnyögött. „Ez egyre jobb…” – gondolta.

Úgy döntött, hogy letér az útról, és elindult befelé az erdőbe. A késő délutáni napfény megcsillant a fákon.

– Gyere elő, Annie! – kiáltozott, amikor egyszer csak egy vénséges vén tölgyfa előtt találta magát. A tölgyfa alatt pedig ott állt a kishúga.

– Nézd! – mondta Annie, és rámutatott egy kötélhágcsóra.

Ez volt a leghosszabb kötéllétra, amelyet Jack valaha látott.

– Hű… – suttogta.

A létra fölvezetett messze, egészen a fa legtetejéig, ahol egy kis fakunyhó bújt meg két vastag ág között.

– Tyű, de magasan van! – álmélkodott Annie.

– Ki építhette? – tűnődött Jack. – Sosem láttam még ezelőtt.

– Nem tudom, de fölmegyek – jelentette ki a kishúga.

– Ne! Nem tudjuk, hogy kié.

– Csak egy picit! – válaszolta Annie, és már el is kezdett fölkapaszkodni a létrán.

– Annie, azonnal gyere vissza! – De a kislány csak mászott tovább. Jack sóhajtott.

– Annie! Már majdnem sötét van! Muszáj hazamennünk!

De Annie már el is tűnt a házikóban.

– Annie!

Jack várt egy pillanatot. Már éppen újra kiáltani akart, amikor a kislány kidugta a fejét a házikó ablakán.

– Könyvek! – kiabálta.

– Tessék?

– Tele van könyvekkel!

– Ó, istenem! – Jack imádta a könyveket. Megigazította a szemüvegét, megragadta a kötélhágcsót, és mászni kezdett.

2.

A szörny

Jack átbújt a házikó fapadlóján levő lyukon.

Tyű! A kunyhó tényleg telis-tele volt könyvekkel! Ott hevertek mindenfelé: bőrkötéses, poros, régi-régi könyvek és újak is, fénylő, csillogó fedőlappal.

– Nézd! Milyen messzire ellátni! – lelkendezett Annie, ahogy kibámult a kunyhó ablakán. Jack csatlakozott hozzá.

Alattuk a mélyben az erdő többi fájának lombját látta. A távolban pedig a városi könyvtárat, az iskolát meg a parkot.

Annie a másik irányba mutatott.

– Ott a házunk – mutatott egy zöld tornácos, fehérre mázolt faház felé. A szomszéd fekete kutyája, Henry is látszott. Nagyon kicsinek tűnt.

– Szia, Henry! – kiabált Annie.

– Pszt! – intette le Jack. – Nem elég, hogy fölszöktél ide, még kiabálsz is?

Újra körbepillantott a kunyhóban.

– Kíváncsi vagyok, kié ez a sok könyv – mondta. Közben észrevette, hogy némelyik kötetből könyvjelző lóg ki.

– De szép! – lelkendezett Annie, és felmutatott egy könyvet, melynek a borítóján egy kastély volt.

– Nézd, itt meg egy könyv Amerikáról! – mutatta Jack, s nyomban ki is nyitotta a könyvjelzőnél. – …és itt van egy kép a mi városunkról! Ez az itteni erdő! – folytatta.

– Ó! – szólt Annie. – Ez neked való!

– Feltartott egy dinoszauruszokról szóló könyvet. Egy kék selyemszalag kandikált ki belőle.

– Muti! – Jack leült a hátizsákjára, és elvette húgától a könyvet.

– Jó, te nézegesd ezt, addig én megnézem a kastélyról szólót.

– Inkább mégse! – mondta Jack. – Nem tudjuk, kié.

Ám végül mégiscsak felütötte a dinoszauruszokról szóló albumot a könyvjelzőnél. Nem tudott ellenállni a csodás, színes képeknek. Rápillantott egy repülő őslényt ábrázoló képre. Egy Pteranodon volt. Megérintette denevérszerű szárnyait.

– Hű! – suttogta. – Bárcsak élőben is láthatnám!

Jack hosszasan tanulmányozta az égbolton átrepülő, különös kinézetű teremtményt.

– Ááá! – sikított Annie.

– Most mi van? – kérdezte Jack.

– Egy szörny! – sikított ismét a kislány, és a házikó ablakára mutatott.

– Hagyd abba ezt a buta képzelődést! – mondta Jack.

– De ha tényleg! – győzködte Annie.

Jack kinézett az ablakon. Egy hatalmas teremtmény siklott a fák fölött. Hosszú, különös taréj volt a fején. A csőrét bőr borította, és hatalmas, denevérszerű szárnyai voltak. Egy igazi, élő Pteranodon!

A lény a faházikó felé kanyarodott. Úgy siklott, mint egy sárkányrepülő!

Elkezdett fújni a szél. A falevelek megremegtek. A teremtmény hirtelen a magasba tört. Föl, egészen a kék égig. Jack nagy igyekezetében, hogy lássa, majdnem kiesett az ablakon. A szél fölerősödött, már fütyült. A faházikó megrázkódott.

– Mi… mi… mi ez? – kiáltott rémülten Jack.

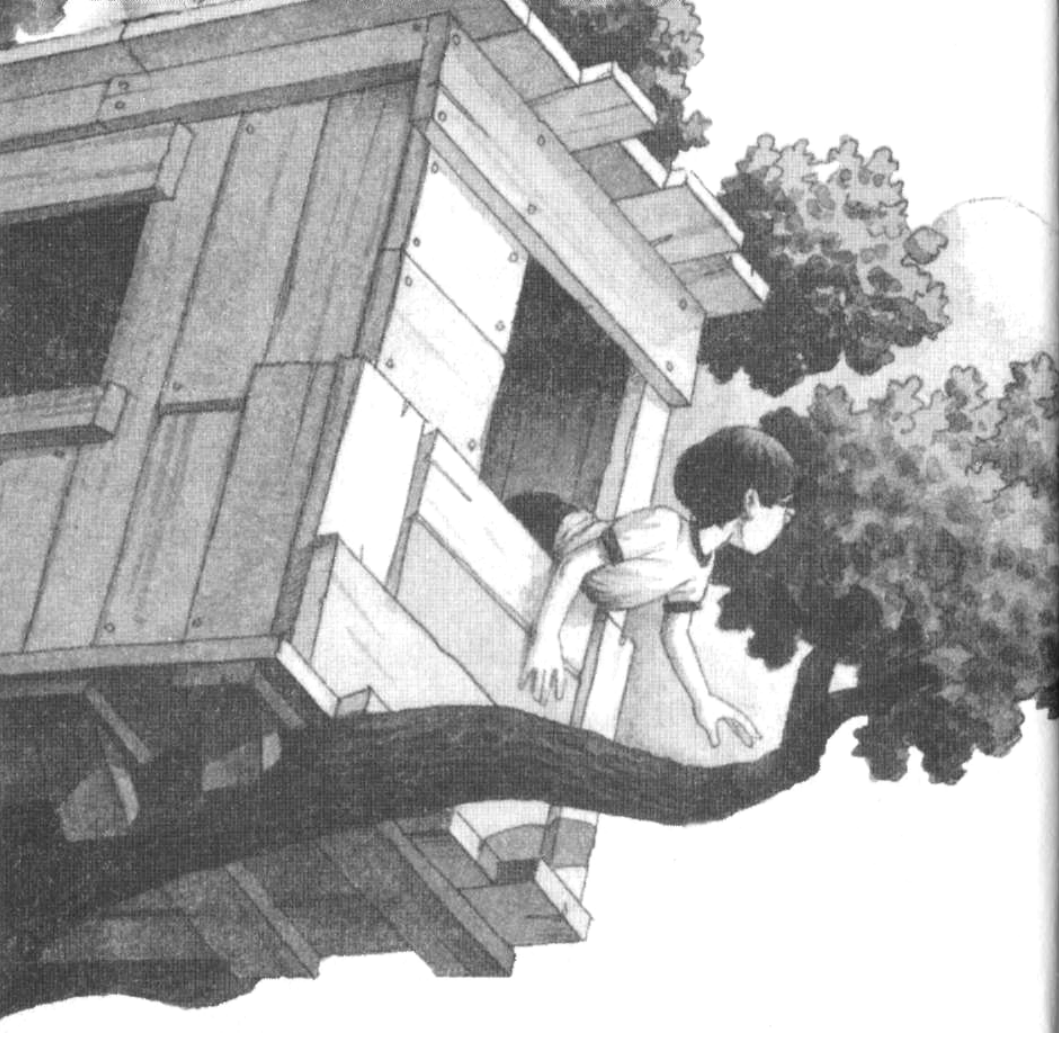

– Gyorsan, siessünk! Másszunk le! – kiáltotta Annie, és visszahúzta testvérét az ablakból.

A faház közben egyre gyorsuló forgásba kezdett.

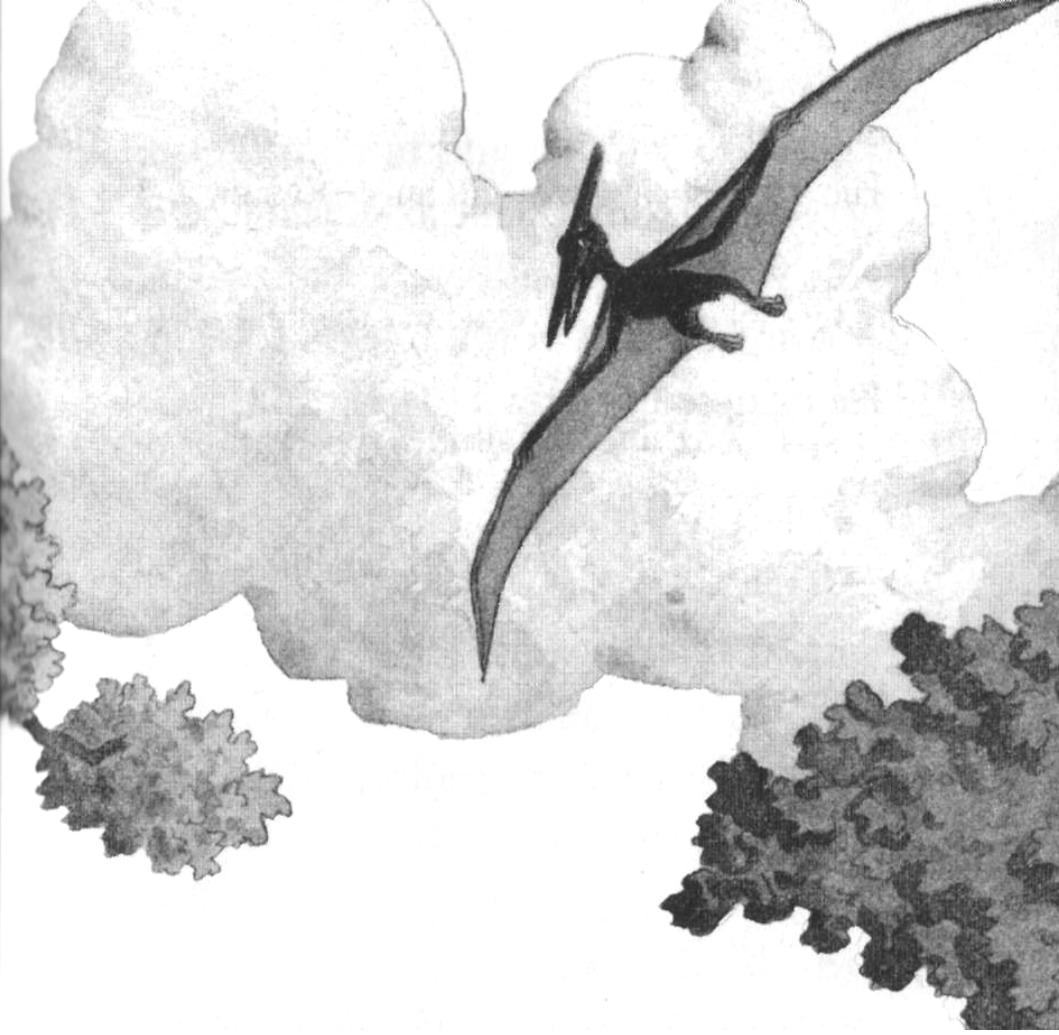

Jack becsukta a szemét. Belekapaszkodott Annie-be. Aztán hirtelen csönd lett. Teljes csönd.

Amikor Jack kinyitotta a szemét, a napfény bekukucskált az ablakon. Ott volt Annie, a könyvek, a hátizsákja. A

kunyhó is ott volt a tölgyfa tetején. De ez nem ugyanaz a tölgyfa volt!

3.

Hol van az az „itt”?

Jack kikémlelt az ablakon, majd lenézett a könyvben levő képre. Újra kipillantott az erdőre. A kinti világ és a könyvben levő kép ugyanolyan volt! A földet páfrány és magas fű borította. A közelben egy patak csordogált. Egy lejtős domboldal mögött vulkánok magaslottak. Az égbolton pedig ott suhant a repülő hüllő, a Pteranodon.

– Ho-hol vagyunk? – dadogta Jack.

A Pteranodon odasiklott a fa tövéhez és leszállt, majd némán megállt.

– Mi történt velünk? – kérdezte Annie majdnem hüppögve. Ránézett Jackre, aki tanácstalanul nézett vissza rá.

– Nem tudom – válaszolta. – É-én csak nézegettem a könyvben a képet…

– És azt mondtad: „Bárcsak élőben is láthatnám!” – folytatta Annie.

– Igen. Aztán tényleg megláttunk egy Pteranodont – mondta Jack.

– …aztán a szél fölerősödött, és a házikó elkezdett forogni.

– És itt kötöttünk ki – állapította meg Jack.

– És itt kötöttünk ki – ismételte Annie.

– Szóval ez azt jelenti… – kezdte Jack.

– Szóval ez azt jelenti… Mit jelent? – kérdezte Annie.

– Semmit – válaszolta Jack. Megrázta a fejét. – Ez nem lehet igaz!

Annie ismét kinézett az ablakon.

– De igaz! – mondta. – Nagyon is igaz.

Jack is az ablak felé fordította a tekintetét. A Pteranodon úgy állt a tölgyfa tövénél, hatalmas szárnyait kiterjesztve, mint egy őrszem.

– Hahó! – kiáltotta Annie.

– Pszt! – csitította Jack. – Nem lenne szabad itt lennünk.

– De hol az az „itt”? – kérdezte Annie.

– Hááát…

– Hahó! – szólította meg újra a teremtményt a kislány. A Pteranodon fölnézett rájuk.

– Buta vagy! – szólt rá a bátyja. – Gondolod, hogy majd válaszol? De hátha a könyv…!

Jack belepillantott az albumba, és elolvasta a kép alatti szöveget:

Ez a repülő hüllő a kréta korban élt.
65 millió évvel ezelőtt halt ki.

Nem. Ez lehetetlen. Nem repülhettek vissza 65 millió évvel korábbra!

– Jack! – lelkendezett Annie. – Nézd, milyen aranyos!

– Aranyos?

– Igen. Menjünk le hozzá, és beszélgessünk vele! – folytatta a húga, és már el is indult lefelé a kötélhágcsón.

– Hé! – kiáltotta Jack.

De Annie csak ment tovább.

– Megőrültél? – kiáltott a húga után.

Annie azonban már le is ugrott a földre. Egyenesen az őslény felé tartott.

4.

Henry

Jack levegő után kapkodott, amikor Annie kinyújtotta a kezét a Pteranodon felé.

– Jaj, te jó ég! – A húga mindig is szeretett barátkozni az állatokkal. De most az egyszer túl messzire ment!

– Ne menj túl közel hozzá! – óvta Jack.

De Annie keze már a Pteranodon taréján nyugodott. Sőt! Megcirógatta a nyakát. Beszélt hozzá!

Mi a csudát mondhat neki? Jack vett egy mély levegőt. Rendben van. Ő is lemegy. Majd megvizsgálja a teremt-

ményt. Jegyzeteket is készít, mint a tudósok.

Jack elindult lefelé a kötélhágcsón. Néhány méterre a hüllőtől ért földet. Az állat Jackre bámult. Szeme éberen csillogott.

– Szelíd, ugyanúgy, mint Henry – mondta Annie.

– Ez nem kutya! – horkant fel Jack.

– Érintsd meg! – bátorította Annie. Jack nem mozdult.

– Csak érintsd meg nyugodtan! – biztatta ismét a kislány.

Jack előrébb lépett. Nagyon óvatosan kinyújtotta a kezét, majd végighúzta a teremtmény nyakán. Érdekes! A hüllő bőrét vékony piheréteg borította.

– Ugye, hogy szelíd? – bátorította Annie.

Jack elővette a hátizsákját, kivett belőle egy ceruzát és egy jegyzetfüzetet, majd beleírta:

Pihés bőr

– Mit csinálsz? – kérdezte Annie.

– Jegyzetelek – válaszolta Jack. – Valószínűleg mi vagyunk az első emberek az egész világon, akik valaha is láttak igazi, élő Pteranodont!

Jack újra rápillantott az állatra. Csontos taréj volt a fején, hosszabb, mint a kisfiú karja.

– Csodálkozom, hogy milyen kezes – mondta.

– Nagyon kezes! – bólintott Annie.

– Az agya azonban valószínűleg nem nagyobb egy babszemnél.

– Lehet, de akkor is nagyon barátságos. Érzem! – ellenkezett Annie. – Henrynek fogom hívni!

A testvére közben jegyzetelt:

Kis agy?

Jack újra ránézett a lényre:

– Lehet, hogy mutáns – mondta.

Az állat megrázta a fejét. Annie nevetett:

– Nem mutáns, Jack.

A teremtmény Annie-re nézett. Kinyitotta és becsukta hosszú állkapcsát, mint egy óriási ollót.

– Beszélni próbálsz hozzám, Henry? – kérdezte Annie.

– Peersze… Majd mindjárt megszólal! – gúnyolódott Jack.

Ollószerű száj.

– jegyezte le.

– A múltba kerültünk vissza, Henry? – érdeklődött Annie. – Ez a hely a múltban van? – Majd hirtelen suttogni kezdett: – Jack?

Jack fölnézett. Annie egy domb felé mutatott. A tetején egy hatalmas dinoszaurusz állt!

5.

Arany a fűben

– Menj! Menj! – sürgette Annie-t a bátyja. Beledobta jegyzetfüzetét a hátizsákba, és gyorsan a kötéllétra felé kezdte lökdösni a húgát.

– Szia, Henry! – búcsúzott a kislány.

– Menj már! – kiáltotta Jack, és lökött rajta egyet.

– Hagyjál! – válaszolta a húga, de elindult felfelé.

Besiettek a kunyhóba. Levegő után kapkodva nézték a dinoszauruszt az ablakon keresztül. Az csak állt a hegy tetején, és virágokat legelt egy fáról.

– Ó, atyám! – suttogta Jack. – Tényleg az őskorba kerültünk vissza!

A dinoszaurusz úgy nézett ki, mint egy orrszarvú. A különbség csak annyi volt, hogy egy helyett három szarva volt: két hosszú a szeme fölött, egy pedig az orrán. A nyakából pedig egy nagy, gallérszerű valami állt ki.

– Triceratops! – ámult Jack.

– Emberevő? – érdeklődött Annie.

– Mindjárt megnézem – válaszolta Jack, és előkapta a könyvet. A Triceratopsról szóló oldalra lapozott.

– Itt van! – rámutatott az őshüllőt ábrázoló képre. Fölolvasta a szöveget:

„A Triceratops a késői kréta korban élt. Ez a növényevő dinoszaurusz több mint két tonnát nyomott.”

Jack összecsapta a könyvet:

– Csak növényeket eszik, embert nem.

– Menjünk, nézzük meg! – kérte Annie.

– Megbolondultál?

– Nem akarsz róla jegyzeteket készíteni? – érdeklődött a húga. – Valószínűleg mi vagyunk az első emberek, akik valaha is láttak igazi, élő Triceratopsot! – lelkendezett.

– Rendben, menjünk! – egyezett bele Jack, és beledobta a dinós könyvet a hátizsákba. Átvetette a táskát a vállán, és elkezdett lefelé mászni a létrán. Hirtelen megtorpant, és Annie-hez fordult:

– Ígérd meg, hogy nem fogod simogatni!

– Megígérem.

– Ígérd meg, hogy nem fogod puszilgatni!

– Megígérem.

– Ígérd meg, hogy nem szólsz hozzá! Ígérd meg, hogy nem fogsz…

– Na, menj már! – vágott a szavába Annie.

Elindultak. Amikor leléptek a hágcsóról, a Pteranodon barátságosan rájuk pillantott. Annie dobott neki egy puszit.

– Hamarosan visszajövünk, Henry – mondta vidáman.

– Pszt! – szólt Jack, és lassan átgázolt a páfrányok között.

Amikor a dombtetőre értek, letérdelt egy terjedelmes bokor mögé. Annie vágott egy grimaszt. Jack kikukucskált a Triceratopsra. A dinoszaurusz hihetetlenül nagy volt. Békésen eszegette a magnóliafa virágait.

Jack előhúzta a jegyzetfüzetét a hátizsákból, és feljegyezte:

Virágot eszik.

Annie keményen oldalba bökte. Jack nem reagált. A kislány saját magára, majd a dinoszauruszra mutatott. Mosolygott. A bátyja felé integetett, mint aki búcsúzkodik.

Ugye most csak viccel? Jack utánanyúlt, de a húga félreugrott, közben el-

botlott, és leesett a fűbe. Pontosan a Triceratops szeme elé került!

– Gyere vissza! – suttogta Jack.

De elkésett. A megtermett jószág már észrevette a kislányt. Lebámult rá a dombtetőről. Egy fél magnóliavirág lógott ki a szája sarkából.

– Hoppá! – mondta Annie.

– Gyere vissza! – kiáltott rá a bátyja.

– Ő kedves, Jack.

– Kedves?! Nézd meg a szarvait! – De a Triceratops továbbra is nyugodtan bámult Annie-re. Aztán megfordult, és leballagott a dombról.

– Szia! – búcsúzott tőle Annie. Jackhez fordult: – Látod?

A testvére felmordult, de elővette a jegyzetfüzetét, és beleírta:

Kedves.

– Gyere, nézzünk körül! – javasolta Annie. Amint Jack elindult a húga után, valami csillogót vett észre a fűben. Lehajolt és fölemelte. Egy medál volt. Egy aranymedál. Egy betű volt belevésve. Egy díszes M.

– Ó! Valaki már járt itt előttünk! – mondta Jack csodálkozva.

6.

A dinoszauruszok völgye

– Annie! Ezt nézd meg! – hívta a húgát. – Nézd, mit találtam!

Annie akkor már a dombtetőn volt. Virágot szedett egy csodaszép magnóliafáról.

– Annie! Nézd, egy medál!

De a kislány másfelé bámult. Valamit észrevett a domb túloldalán.

– Annie! – szólongatta Jack.

Húga azonban rá se hederített. Megmarkolta a virágcsokrát, és elindult lefelé a dombtetőről.

– Annie, gyere vissza! – követelte Jack. De a kislány eltűnt.

– Agyoncsapom! – mérgelődött Jack. Becsúsztatta az aranymedált a farmerja zsebébe, és a kishúga után eredt. Hirtelen meghallotta Annie sikítását.

– Annie! – kiáltotta. Hallott egy másik hangot is. Egy mély, búgó hangot.

– Jack! Jack! – hívta Annie.

Jack végre felért a dombra. És mit látott? A völgy túlsó oldala tele volt fészkekkel. Hatalmas, sárból készült fészkekkel. És mindegyik telis-teli apró kis dinoszauruszokkal! Annie az egyik fészek mellett guggolt. Fölötte egy gigantikus méretű anyaállat.

– Ne ess pánikba! Ne mozogj! – tanácsolta Jack. Óvatosan lépdelt le a dombról feléjük. A hatalmas dinoszaurusz Annie fölé tornyosult. A mellső lába – mintha a karja lenne – várakozóan állt a levegőben. S közben azt a mély, búgó hangot hallatta.

Jack megállt. Nem akart túl közel menni. Letérdelt a földre.

– Figyelj rám, Annie! – suttogta. – Indulj el felém! Lassan! – mondta.

Annie fölállt.

– Ne állj fel! Kússz!

Annie szót fogadott. Megmarkolta a virágait, és Jack felé kúszott.

A dinoszaurusz követte. Annie megtorpant.

– Gyere, csak rajta! – biztatta halkan Jack.

Annie újra kúszni kezdett. Jack lefelé araszolt a dombról. Már csak egy karnyújtásnyira volt Annie-től. Elérte, és megragadta a karját, majd maga felé húzta.

– Maradj lent! – utasította. Egymás mellé simultak. – Hajtsd le a fejed, és tegyél úgy, mintha rágnál!

– Mintha rágnék?

– Igen. Olvastam, hogy ezt kell csinálni, ha egy megvadult kutya jön feléd.

– De ez nem kutya, Jack! – válaszolta Annie.

– Csak csináld!

Mindketten lehajtották a fejüket, és úgy tettek, mintha rágcsálnának, legelésznének.

És, csodák csodája, a dinoszaurusz megnyugodott.

– Ez tényleg működik! Köszönöm, Jack! – mondta Annie megkönnyebbülten.

– Máskor használd az eszedet! – dorgálta Jack a kishúgát. – Nem szaladhatsz csak úgy oda egy dinoszauruszbébikkel teli fészekhez! Az anyjuk mindig szemmel tartja őket.

Annie felállt.

– Annie!

De megint lassú volt. A kislány már odanyújtotta a kezében levő magnóliavirágot a dinoszaurusznak.

– Sajnálom, hogy ijedelmet okoztam a kicsinyeidnek – mondta. A dinoszau-

rusz közelebb ment Annie-hez. Elvette tőle a virágot, és már nyújtogatta is a fejét egy következő adagért.

– Nincs több – mutatta a kezét Annie.

A dinoszaurusz mély, szomorú hangot hallatott.

– De ott fönt van még virág! – folytatta Annie. Fölmutatott a domb tetejére.

– Hozok még neked – ígérte, azzal fölsietett a dombtetőre. A dinoszaurusz utánaügetett. Jack kapva az alkalmon, gyorsan megvizsgálta a kicsiket. Egynéhány kimászott a fészekből. Vajon hol lehet a többi anya? Jack előkapta a könyvet. A megfelelő oldalhoz lapozott.

Talált egy nőstényeket ábrázoló képet. Elolvasta, mi áll alatta:

„Az Anatosaurus kolóniákban élt. Amíg az anyák közül néhányan a kicsinyekre vigyáztak, a többiek élelemért mentek.”

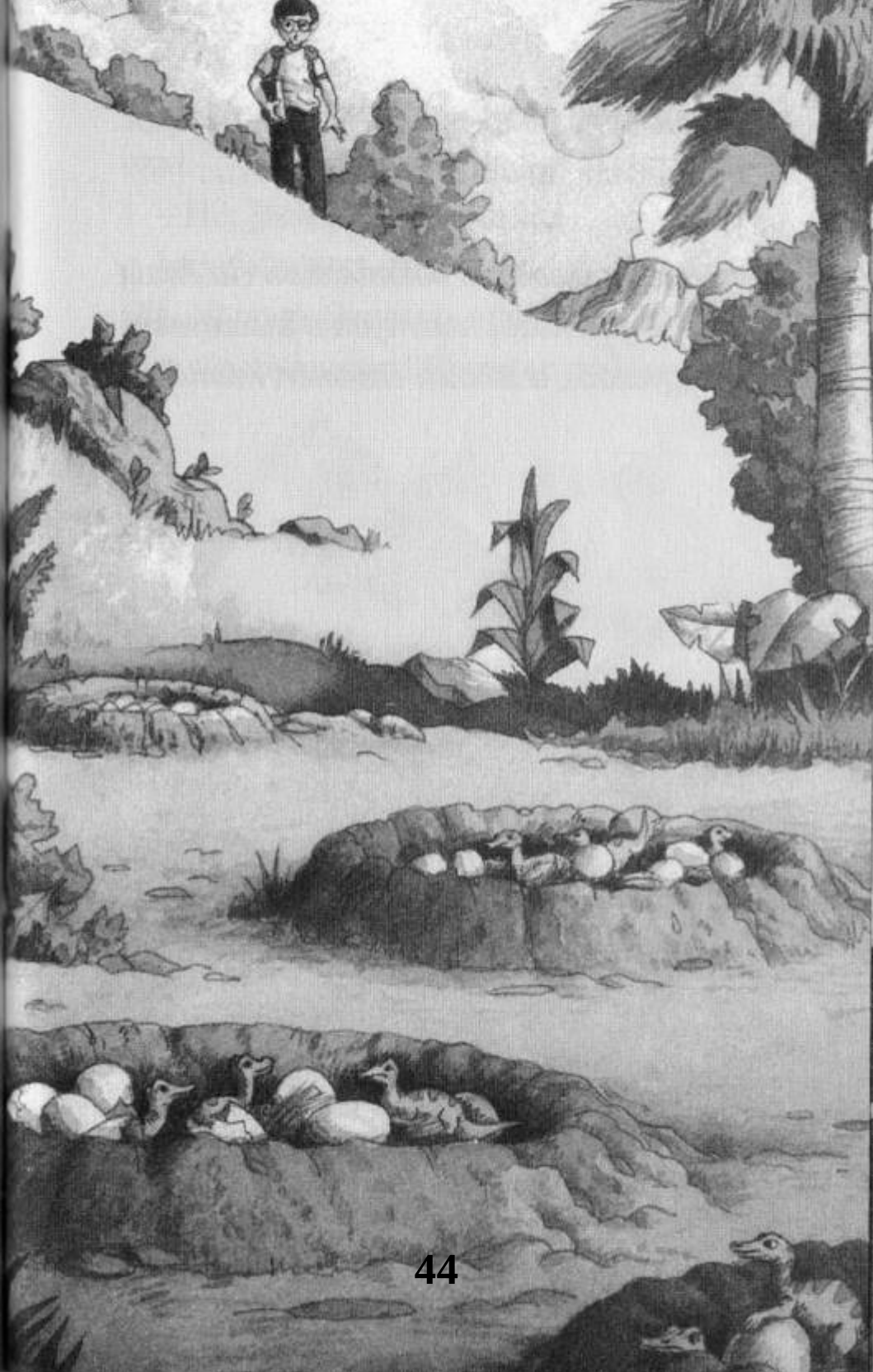

Tehát a többi anya is a közelben van!

– Hé, Jack ! – hívta Annie.

Jack fölnézett. Annie a domb tetején állt, és magnóliavirággal etette a ha-

talmas Anatosaurust! Egyszer csak az állat hirtelen felbődült. A kislány erre gyorsan lekuporodott, és legelést mímelt. A dinoszaurusz levágtázott a dombról. Úgy tűnt, mintha megijedt

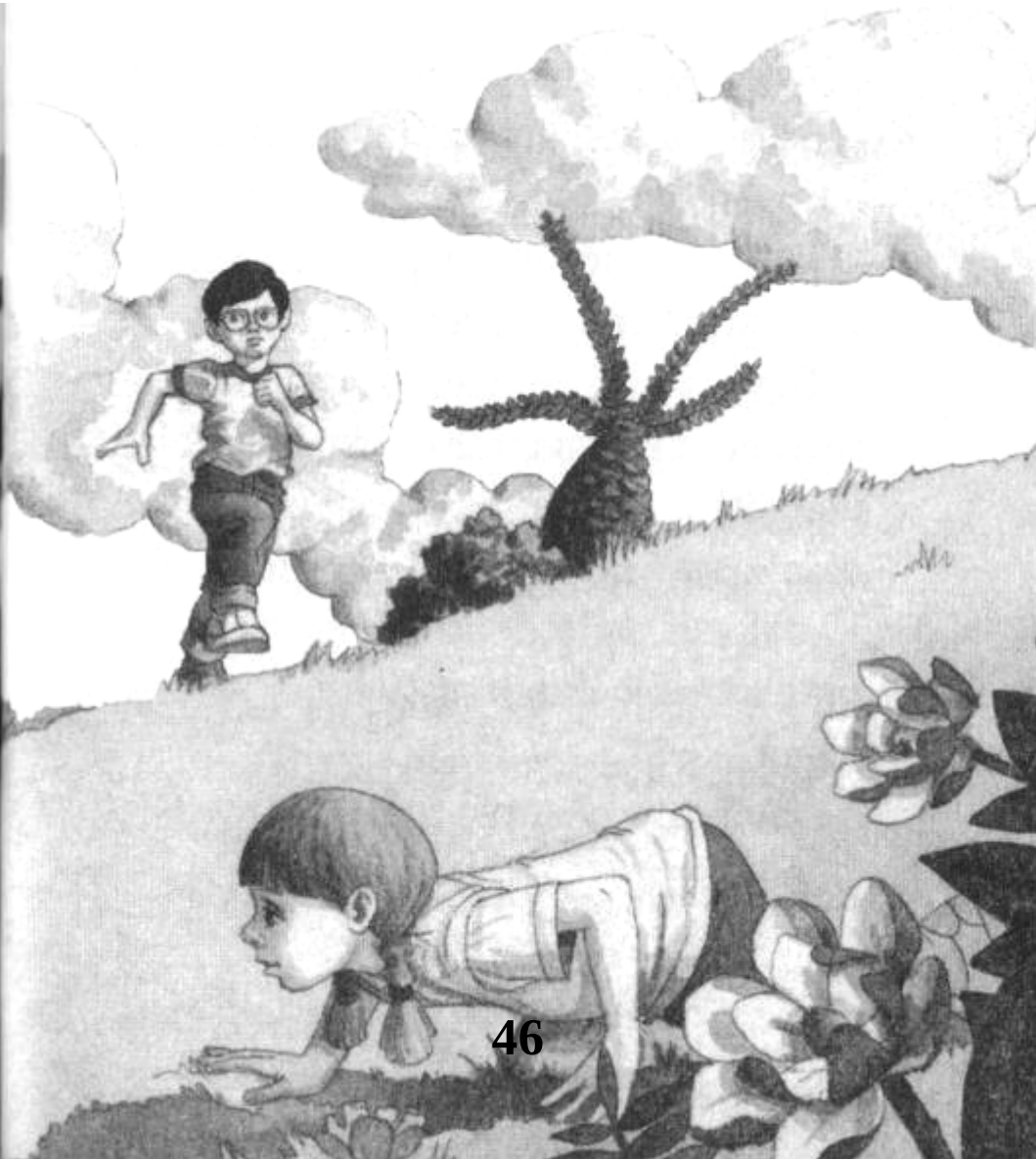

volna valamitől. Jack betette a hátizsákba a könyvet, és Annie-hez sietett.

– Kíváncsi vagyok, miért szaladt el – nézett a kislány az anyaállat után. – Éppen kezdtünk összebarátkozni.

Jack körülnézett, és meghűlt benne a vér attól, amit a távolban látott.

Egy óriási, förtelmes szörnyeteg közeledett a síkságon. Két hatalmas lába döngött a földön, és hosszú farkával csapkodott. Borzasztóan nagy feje volt. Vadul csattogtatta az állkapcsát. Jack még a távolból is látta hosszú, villogó fogait.

– A Tyrannosaurus rex! – suttogta.

7.

Elkészülni, vigyázz, kész, rajt!

– Fuss, Annie, fuss! – kiáltotta Jack. – Vissza a házikóba!

Együtt rohantak le a dombról. Keresztül a magas füvön, át a susogó páfrányok közt, maguk mögött hagyva a Pteranodont, tovább egyenesen a kötélhágcsóhoz. Gyorsan felkapaszkodtak, és egy másodperccel később már a kunyhóban voltak.

Annie odaszökkent az ablakhoz.

– Elmegy – mondta.

Jack megigazította a szemüvegét. Ő is kinézett az ablakon. Úgy tűnt, a Tyrannosaurus tényleg odébbáll.

De a szörny hirtelen megállt és megfordult.

– Lebukni! – kiáltotta Jack. Mindketten lekuporodtak.

Egy hosszúnak tűnő perc után felemelték a fejüket.

– Tiszta a levegő! – mondta Jack.

– Hűha! – suttogta Annie.

– El kell mennünk innen – döntött Jack.

– Előbb kívánnod kell valamit! – figyelmeztette Annie.

– Bárcsak hazamehetnénk! – mondta Jack.

De semmi nem történt.

– Azt kívánom… – kezdte újra, de Annie közbevágott:

– Várj! A dinoszauruszos képet nézegetted a könyvben. Emlékszel?

A dinós könyv!

Jack följajdult:

– Ó, ne! Ott maradt a dombon a hátizsákommal együtt! Vissza kell mennem!

– Felejtsd el! – legyintett Annie.

– De, de, muszáj visszamennem érte! A könyv nem a miénk. Ráadásul a füzetem is a hátizsákban van. Az összes jegyzetemmel.

– Akkor siess! – sürgette Annie.

Jack gyorsan lemászott a kötélhágcsón. Leugrott a földre. Elrohant a pteranodon előtt, keresztül a páfrányokon, át a magas füvön, föl a dombra. Ott feküdt a hátizsák a domb túloldalának aljában! És a tetején ott hevert a könyv! De mást is látott. A völgy telistele volt anatosaurusokkal, melyek a fészküket őrizték. Hol voltak eddig? Vajon a tyrannosaurustól való félelem űzte őket haza?

Jack vett egy mély levegőt. Elkészülni, vigyázz, kész, rajt! Lerohant a

dombról. Odaugrott a hátizsákjához. Fölkapta a táskát és vele a dinoszauruszokról szóló könyvet is.

Egyszer csak felharsant az a hátborzongató, mély hang! Majd még egyszer! És még egyszer! Az összes Anatosaurus bömbölni kezdett lenn a völgyben! Jack úgy rohant vissza, fel a dombtetőre, mintha puskából lőtték volna ki. És ugyanilyen sebesen indult volna lefelé, a domb másik oldalán, amikor hirtelen földbe gyökerezett a lába. Visszajött a Tyrannosaurus rex! És éppen Jack és a kunyhó között állt meg!

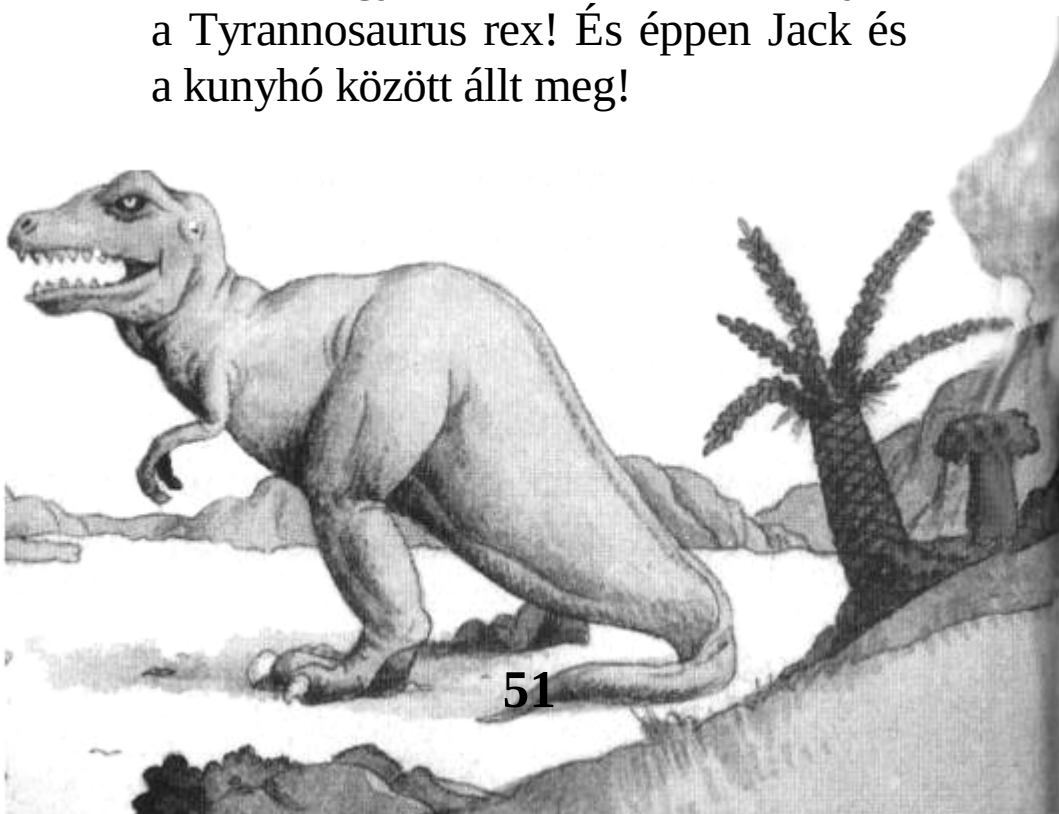

8.

A hatalmas árnyék

Jack beugrott a magnóliafa mögé. Sebesen vert a szíve, alig tudott gondolkodni. Félelemtől remegve kukucskált ki a fa mögül. A szörnyűséges teremtmény vicsorgott, csattogtatta hatalmas fogait! „Ne ess pánikba, gondolkodj!” – próbált erőt venni magán. Lebámult a völgyre. „Rendben van.” A dinoszauruszanyák a fészkük mellett álltak. Jack újra a Tyrannosaurus felé lesett. Úgy tűnt, a szörnyeteg még nem fedezte föl, hogy ott van.

„Ne ess pánikba! Gondolkodj! Gondolkodj! Lehet, hogy van valami hasz-

nálható a könyvben” – bátorította magát Jack. Kinyitotta a kötetet, és megkereste benne a Tyrannosaurusról szóló részt:

A Tyrannosaurus rex volt minden idők legnagyobb szárazföldi ragadozója. Ha még ma is élne, képes lenne egyetlen harapással bekapni egy embert.

Na tessék! Ezzel nem sokra megy.

„Mit csináljak, mit csináljak?” – töprengett. Nem tud elbújni a domb másik oldalán. Az Anatosaurusok feltehetőleg megtámadnák. Nem szaladhat vissza a kunyhóhoz sem, mert a Tyrannosaurus valószínűleg gyorsabban fut, mint ő. Lehet, hogy ki kellene várnia, amíg a szörny elmegy. Jack kikukucskált a fa mögül. Úgy látta, mintha a Tyrannosaurus most közelebb volna hozzá. Hirtelen megpillantott

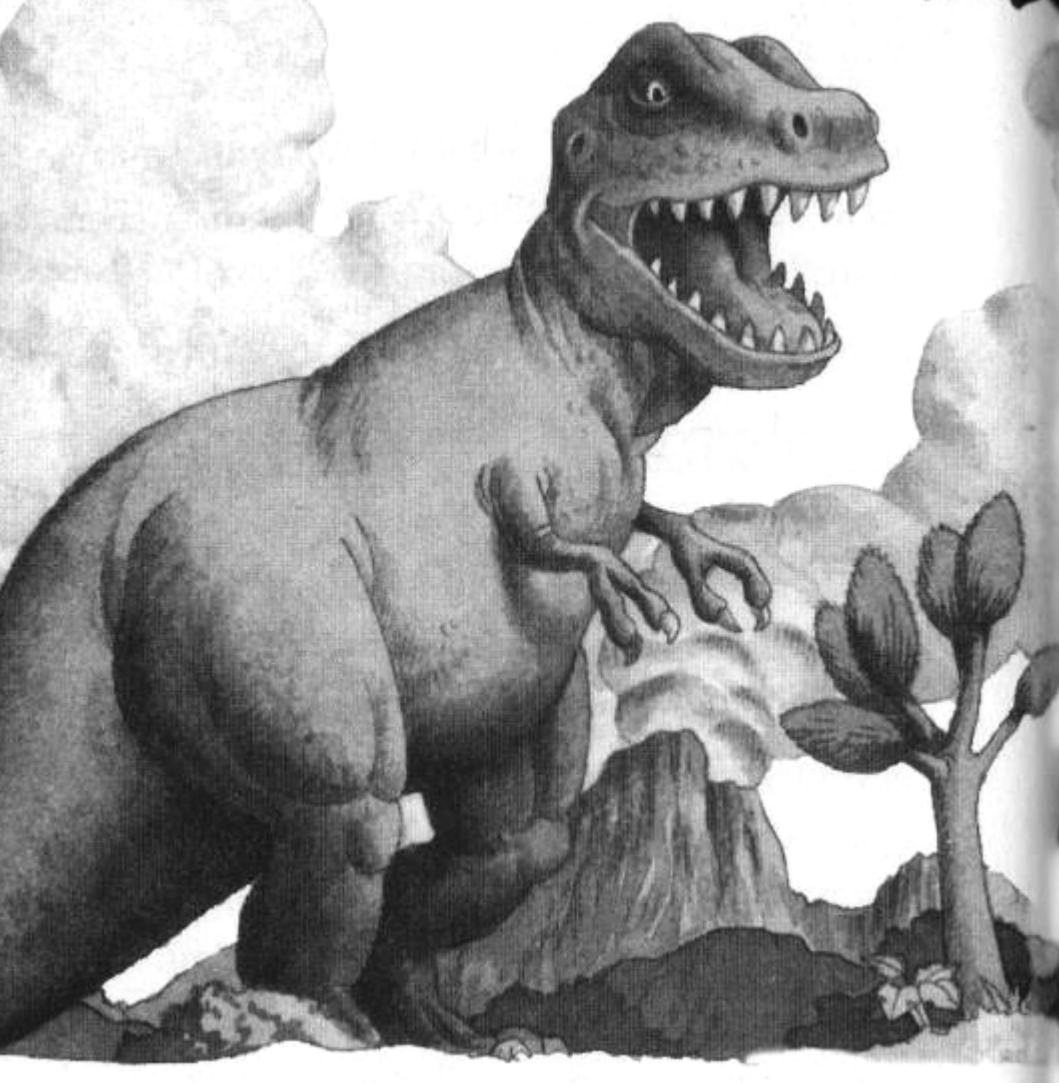

valamit. Annie mászott lefelé a kötélhágcsón!

Mit csinál a húga? Megbolondult? Most leugrik a létráról… Egyenesen odamegy a Pteranodonhoz… Valamit

mond neki… Csapkod a kezével… Rámutat Jackre, az égre, majd a konyhóra.

„Annie megőrült!” – gondolta Jack. – Vissza, menj vissza a fára! – suttogta. –

Menj! – Hirtelen morgást hallott. A Tyrannosaurus észrevette őt és elindult felé. Jack érezte, hogy a föld megremeg a súlyos léptek alatt. Nem tudta, mitévő legyen. Fusson? Menjen vissza a dinoszauruszok völgyébe? Másszon fel a magnóliafára? Tanácstalan volt. Hirtelen egy hatalmas árnyék borult fölé. Jack felnézett. A Pteranodon takarta el a napot. Az óriási teremtmény egyenesen a dombtető s Jack felé tartott.

9.

A lenyűgöző utazás

A Pteranodon földet ért. Jackre nézett fényes, ragyogó szemével.

„Mit tegyek?” – töprengett Jack. – „Másszak fel rá? Á, túl nehéz vagyok” – gondolta. Ránézett a Tyrannosaurusra. Az éppen elindult felfelé a dombon. Hatalmas fogai félelmetesen csillogtak a napfényben. Jack nem töprengett tovább. Betette a könyvet a hátizsákjába, és felült a Pteranodon hátára. Erősen kapaszkodott. Az állat elindult. Kiterjesztette hatalmas szárnyát, és fölemelkedett a földről.

Egyensúlyozott egy kicsit, majd tovaröppent. Jack majdnem leesett a lendülettől. Lenézett. A Tyrannosaurus mérgesen bámult utánuk. Elsuhantak a domb és a völgy fölött. Átsiklottak a fészkükben ülő Anatosaurusbébik és az őket őrző anyák fölött. Aztán a Pteranodon átrepült a fölött a síkság fölött is, ahol a Triceratops legelészett.

Csodálatos élmény volt! Varázslatos! Jack pillekönnyűnek érezte magát. A szél borzolta a haját. A levegő édes és friss volt. Nevetett, és boldogan rikkantgatott. Alig akarta elhinni, hogy egy őshüllő hátán repül.

Hátasa átrepült a patak, a páfrányok és a bokrok fölött, majd letette Jacket az öreg tölgy lábánál. A fiú lecsusszant a hátáról. Aztán a Pteranodon ismét fölemelkedett, és tovaszállt az égen.

– Viszlát, Henry! – suttogta Jack.

– Jack, jól vagy? – kiabált ki Annie a kunyhó ablakán.

A fiú megigazította a szemüvegét, és a Pteranodon után bámult.

– Jack, jól vagy? – kérdezte újra Annie.

Jack felnézett rá, és elmosolyodott.

– Megmentetted az életem – válaszolta. – És a repülés igazán fantasztikus volt!

– Mássz föl! – hívta Annie.

Jack megpróbált fölállni. A lába remegett. Szédült.

– Gyorsan! Siess! Jön! – sürgette Annie.

Jack körülnézett. A Tyrannosaurus egyenesen feléje tartott! Jack megragadta a kötélhágcsót, és mászni kezdett. Kimerülten bukott be a kunyhóba.

– Egyenesen a fa felé jön! – sikította Annie.

Váratlanul valami nekivágódott a tölgynek. A kunyhó úgy remegett, mint a falevelek a szélben.

A két gyerek vadul kotorászott a könyvek között.

– Kívánj gyorsan! – kiáltotta Annie.

– Szükségünk van a könyvre! Arra, amelyikben a városunk képe van! Hol van? – kérdezte Jack. Félresöpört néhány kötetet. Meg kell találnia azt a könyvet! És végre, itt van! Megragadta, és végigpörgette a lapokat, az otthoni erdő képét keresve.

– Megvan! – Jack rámutatott a képre. – Bárcsak otthon lennénk! – kívánta.

A szél elkezdett fújni. Először csak lágyan.

– Hurrá! – kiáltott Jack. A szél erősödött. Már fütyülve fújt. A kunyhó forogni kezdett. Egyre gyorsabban és gyorsabban. Jack becsukta a szemét. Szorosan Annie-be kapaszkodott. Aztán hirtelen minden elhalkult. Nagyon nagy csönd támadt.

10.

Újra otthon

Madárdal hallatszott.

Jack kinyitotta szemét. Az ujja még mindig az otthoni erdőcske képére mutatott a könyvben. Kikukkantott a kunyhó ablakán.

– Itthon vagyunk! – suttogta. A késő délutáni napfény megcsillant az erdő fáin. A nap lenyugodni készült.

Semmi sem változott, amióta elmentek!

– Jack! Annie! – hívta őket egy hang a távolból.

– Ez anya! – mondta Annie a hang irányába mutatva.

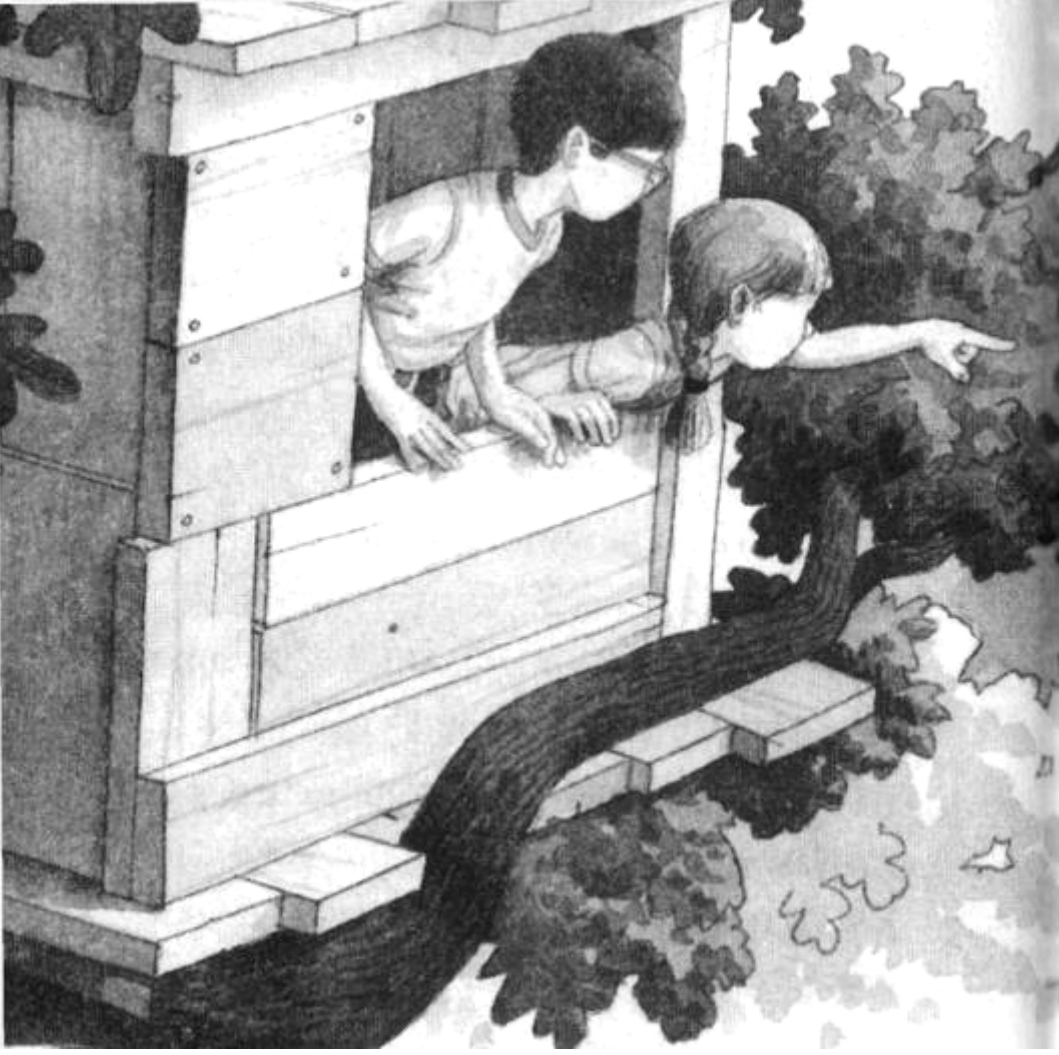

Valóban ő volt, látták is. Ott állt a ház előtt, és nagyon kicsinek tűnt.

Annie kidugta a fejét a kunyhó ablakán, és visszakiáltott:

– Jövünk!

Jack még mindig szédült. Húgára nézett:

– Mi történt velünk? – kérdezte.

– Tettünk egy utazást a csodakunyhóval – felelte egyszerűen Annie.

– De mintha közben megállt volna az idő. Ugyanúgy délután van, mint amikor elmentünk – válaszolta Jack.

A kislány vállat vont.

– És hogy kerültünk olyan messzire? És vissza az időben? – folytatta Jack.

– Csak belenéztél a könyvbe, és azt kívántad, bárcsak ott lennénk – mondta Annie –, és a csodakunyhó odavitt minket.

– De hogyan? És ki építette ezt a csodakunyhót? Ki hozta ide ezeket a könyveket?

– Csakis egy varázsló lehetett – válaszolta Annie.

– Tényleg, erről majdnem megfeledkeztem! – Jack belenyúlt a zsebébe, és kivette az aranymedált. – Valaki elvesztette ott, a dinoszauruszok földjén. Nézd! Itt van rajta egy díszes M betű.

Annie szeme kikerekedett:

– Úgy gondolod, hogy ez a varázslóé?

– Nem tudom – válaszolta a bátyja. – De valaki járt ott előttünk.

– Jack! Annie! – sürgette őket a távoli hang.

Annie megint kihajolt az ablakon, és visszakiáltott:

– Megyünk!

Jack visszatette az aranymedált a zsebébe. Kivette a dinoszauruszos albumot a hátizsákjából, és visszatette a többi könyv közé.

Aztán Annie-vel együtt még egyszer utoljára körbepillantott a kunyhóban.

– Viszlát, kunyhó! – suttogta Annie.

Jack átvetette a hátizsákot a vállán. Annie mászott le elöl, ő pedig követte.

Kis idő múlva leugrottak a földre, és elindultak kifelé az erdőből.

– Senki sem fogja elhinni, mi történt velünk.

– Akkor ne mondjuk el senkinek! – javasolta Annie.

– Apa sem fogja elhinni – mondta Jack.

– Azt fogja mondani, csak álom volt – erősítette meg Annie.

– Anya sem fogja elhinni. Azt fogja mondani, hogy csak képzelődtünk…

– …meg hogy ne butáskodjunk.

– Akkor jobb, ha nem mondjuk el senkinek – állapította meg Jack.

– Én is ezt mondtam – méltatlankodott a kishúga.

– Azt hiszem, már magam sem hiszem el – sóhajtott Jack.

Az erdőt maguk mögött hagyva elindultak a hazavezető úton. S ahogy közeledtek az otthonuk felé, a dinoszauruszkaland egyre álomszerűbbnek tűnt. Csak ez a világ és ez az idő tűnt igazinak.

Jack megtapogatta a zsebét, s benne az aranymedált. Érezte a díszes M betű rajzolatát. Fölnevetett, és hirtelen nagyon boldognak érezte magát.

Nem tudta volna megmagyarázni, mi történt velük aznap. De biztos volt benne, hogy a csodakunyhóban történt utazás igazi volt. Nagyon is igazi!

– Holnap – mondta Jack –, holnap visszamegyünk az erdőbe.

– Még szép! – válaszolta Annie.

– És felmászunk a kunyhóba.

– Naná!

– És meglátjuk, mi történik.

– Meglátjuk – mondta Annie is. – Gyere, versenyezzünk!

És elkezdtek szaladni hazafelé.